

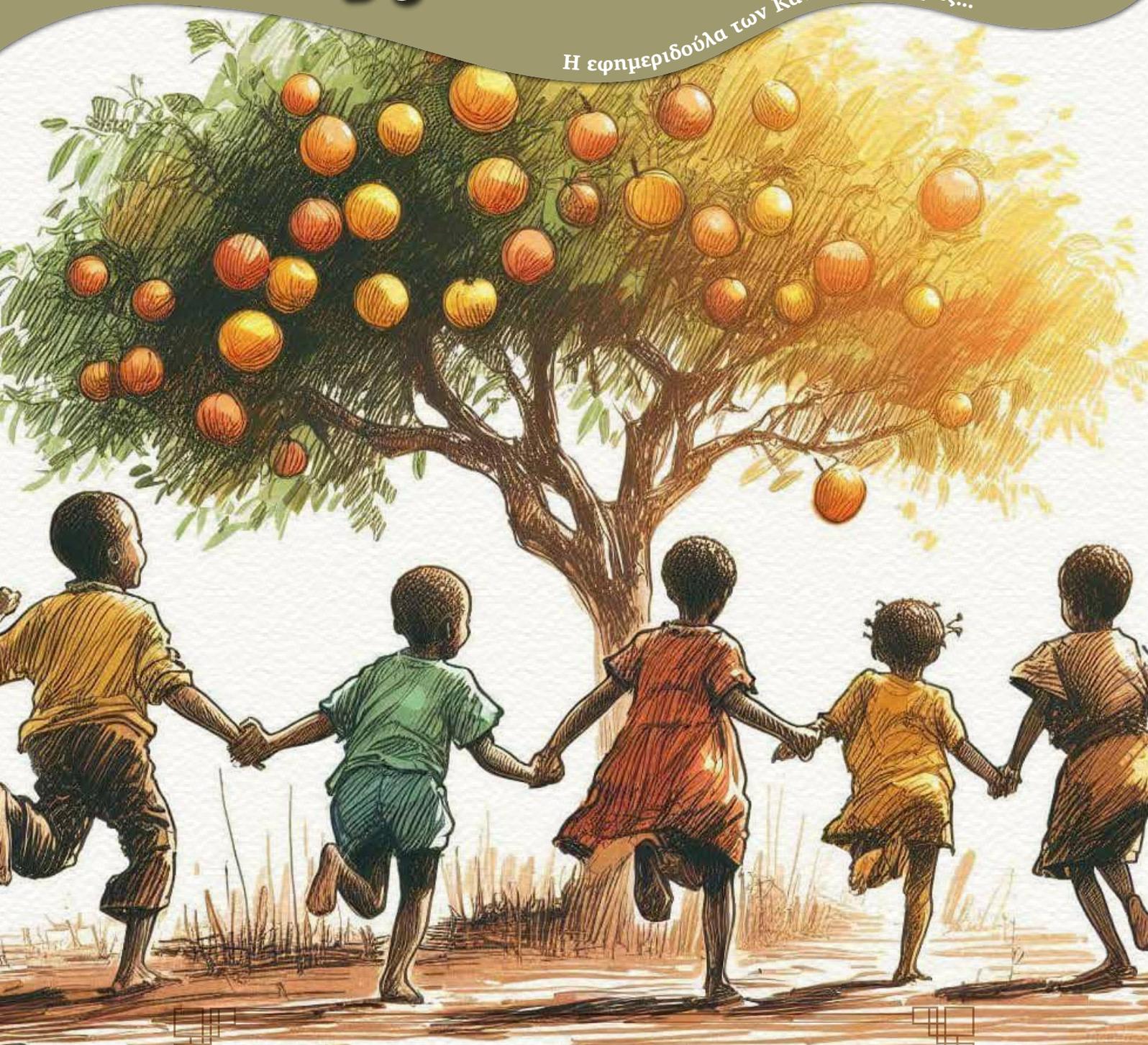

Ελπίδοφόροι

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2025

ΤΕΥΧΟΣ 4

Η εφημεριδούλα των Κατηχητικών μας...

Όλοι μαζί εμείς θα φτιάξουμε, έναν κόσμο από Αγάπη και Ελπίδα,
Με χρώματα ουράνια θα βάψουμε, η ζωή μας ν'αλλάξει σελίδα,
Χέρια σφιχτά θα ενώσουμε, οι καρδιές θα κερδίσουν τη μάχη,
Μ'ένα φίλι θ'ανταμώνουμε, μοναχά όπου υπάρχει Αγάπη!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ!

Όλοι μαζί στον Παράδεισο!

Το **Μαζί**, είναι μεγάλη λέξη κι ας έχει μόνο τέσσερα γράμματα!

Χρειάζεται χρόνο και κόπο! Θέλει θυσίες και προσπάθεια, αγώνα, υπομονή κι επιμονή. Δάχτυλα μπλεγμένα και χέρια σφιχτά ενωμένα που πηδάνε τα εμπόδια **μαζί!**

Η αγάπη για να σε δοκιμάσει, θα σου βάλει πολλές τρικλοποδιές. Κάθε φορά όμως που θα σηκώνεστε μαζί, εκείνη θα χαμογελάει!

Έλεγε ένας Γέροντας, όταν προσευχόταν: «**Θεέ μου, αν δεν σωθούν και τα Αδέρφια μου, ούτε εμένα να σώσεις...**»

Ο άνθρωπος από τη φύση του είναι κοινωνικό ον, γεννιέται και αναπτύσσεται σε ομάδες/οικογένειες και όσο μεγαλώνει, πάλι μετέχει σε διάφορες δομές, στις οποίες κινείτε ομαδικά.

Επίσης, μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία η ενότητα και η συλλογικότητα έχουν πολύ μεγάλη σημασία!

Άλλωστε, για να φτάσει ο πιστός στην Φιλοθεΐα, χρειάζεται να διανύσει πρώτα το στάδιο της Φιλαδελφίας / Φιλανθρωπίας!

«**Είτε θηρίο, είτε Θεός, είναι ένας άνθρωπος μόνος του**», έλεγε ο Αριστοτέλης!

Όταν μοιραζόμαστε τη ζωή, οι λύπες δεν είναι τόσο έντονες και οι χαρές γίνονται μεγαλύτερες! Όταν περνάμε μια δοκιμασία και την μοιραστούμε, μπορεί να μην βρεθεί λύση, αλλά μοιράζεται ο πόνος! Αυτός ο ώμος, στον οποίο θα κλάψουμε, είναι και αυτός που θα μας δώσει δύναμη να προχωρήσουμε. Ο Αδελφός μας, με τον οποίο συμπορευόμαστε προς τον Παράδεισο!

Άλλωστε και ο ίδιος ο Κύριος μας παραγγέλλει:

«**Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε!**»

Ο ένας λοιπόν να βοηθάει και να υπομένει τον άλλο!

Ένας ανθρωπολόγος πρότεινε στα παιδιά μιας αφρικανικής φυλής να παίξουν ένα παιχνίδι! Τοποθέτησε ένα καλάθι γεμάτο φρούτα κοντά σε ένα δένδρο και τους είπε να τρέξουν προς αυτό, συναγωνιζόμενα μεταξύ τους, για το ποιο θα φθάσει πρώτο. Όποιο παιδί θα έφθανε πρώτο, θα κέρδιζε τα γλυκά φρούτα που περιείχε το καλάθι!

Όταν έδωσε το σήμα εκκίνησης, είδε με έκπληξη ότι έπιασαν αυθόρμητα τα χεριά μεταξύ τους, έτρεξαν **όλα μαζί** προς το καλάθι και κάθισαν στη συνέχεια να απολαύσουν το έπαθλό τους. Στην ερώτησή του, γιατί έτρεξαν **ΟΛΑ ΜΑΖΙ**, τη στιγμή που θα μπορούσε ένα μόνον από αυτά να κερδίσει όλα τα φρούτα για τον εαυτό του, η απάντηση που πήρε ήταν: «**UBUNTU!**»

«**Πώς είναι δυνατόν να είναι ένας από εμάς χαρούμενος, όταν όλοι οι άλλοι είναι λυπημένοι;**».

UBUNTU, στην γλώσσα των Xhsosa, σημαίνει: «**Είμαι, γιατί είμαστε!**»!

Έτσι, ο άνθρωπος είναι ελεύθερος, όταν μοιράζεται κάτι που έχει ή ακόμα καλύτερα αυτό που είναι!

Ένας για όλους και όλοι για ένα! Ας μη ξεχάσουμε ποτέ το παράδειγμα αυτών των μικρών παιδιών, γεμάτων με αγάπη!

Πάμε προς τον Χριστό μας, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ!!!

Κωνσταντίνα

Τρίμηνη νεανική εφημερίδα με την ευλογία του Μητροπολίτου μας Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανού
τηλ. επικοινωνίας: 6947.182.560 email: kwnstantinayiannopoulou@gmail.com

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ Η Ελπίδα δεν στοιχίζει τίποτα!..

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΥ!

«Να Τιμωρήσω Τον εαυτό μου»

Αν συνέβαινε κάποιο κακό, οι Άγιοι πάντα έλεγαν «εγώ φταίω γι αυτό»

Έτσι και ο Άγιος μας Νεκτάριος, ο εν Αιγίνη!

Κάποτε, όταν ήταν Διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής, δύο φοιτητές τσακώθηκαν μεταξύ τους. Ο Άγιος τους κοίταξε με τα μεγάλα γαλανά μάτια του, χλωμός, βουβός, πικραμένος...

- Αυτά τα οποία κάνατε, με λυπούν βαθύτατα...με αναγκάζουν να τιμωρήσω τον εαυτό μου.
- Τον εαυτό σας, κύριε Σχολάρχα; ρώτησε με απορία ο Παιδονόμος.
- Μάλιστα, θα τιμωρήσω τον εαυτό μου με απεργία πείνας. Να ειδοποιήσετε, ότι από σήμερα και για τρεις μέρες να μη μου ετοιμάσουν φαγητό, δε θα φάω. Την ώρα αυτή μάλιστα, θα προσεύχομαι για το συμβάν.
- Μάλιστα.
- Με λυπούν παιδιά μου όλα αυτά, με λυπούν, εσείς αυριανοί ιερείς... Πηγαίνεται και εύχομαι ο Κύριος να σας φωτίσει και να σας συνχωρήσει.

Απόμειναν άναυδοι, τα μάτια του μέσα στην σοβαρότητα και την συντριβή τους, εξέφραζαν κάτι το μεγαλειώδες!

Με την συμπεριφορά του αυτή, σίγουρα έκανε τους μαθητές του, πιο υπεύθυνους και προσεκτικούς...!

Χρήστος

Κατά την διάρκεια της τελευταίας εποχής των παγετών, πολλά ζώα πέθαναν από το κρύο. Οι σκαντζόχοιροι κατάλαβαν την κατάσταση και αποφάσισαν να ενωθούν σε ομάδες. Έτσι θα προστατευόντουσαν και θα ζέσταινε ο ένας τον άλλο. Όμως τα αγκάθια του καθενός, πλήγωναν τους πιο κοντινούς τους συντρόφους.

Γι' αυτό για να αποφεύγουν τις γρατσουνιές, αποφάσισαν ν' απομακρυνθούν ο ένας από τον άλλο, με αποτέλεσμα να αρχίσουν να πεθαίνουν από τα κρυοπαγήματα. Όσοι απόμειναν ζωντανοί έπρεπε να διαλέξουν, να αποδεχθούν τα αγκάθια των διπλανών τους ή να εξαλειφθούν ως είδος. Με σοφία αποφάσισαν να μείνουν **όλοι μαζί**. Έτσι έμαθαν πως για να συμβιώσεις, πρέπει να φας κάπου κάπου και καμιά γρατσουνιά από εκείνον που σου είναι πιο κοντινός. Αλλά παρόλα αυτά το πιο σημαντικό, είναι η ζεστασιά που μπορούμε να μοιραστούμε.

Με αυτόν τον τρόπο έμαθαν να συμβιώνουν και ως είδος να επιβιώσουν ως τις μέρες μας.

Έξυπνη στάση ζωής, αν μάθεις να θυσιάζεις κάποια δευτερεύουσας σημασίας πράγματα, προκειμένου να υπερασπιστείς πρωτίστως τη ζωή σου, την ποιότητα της και την ευτυχία σου, όπως ακριβώς αποφάσισαν και οι σκαντζόχοιροι.

Οι γρατσουνιές που δεχόμαστε από τα αγκάθια του χαρακτήρα του άλλου, είναι λιγότερο κακό από την μοναξιά. Οι γρατσουνιές τους, είναι λιγότερες από την ζεστασιά τους. **Η μοναξιά χωρίς Θεό και ανθρώπους είναι τραγωδία.**

Εξ' άλλου οι γρατσουνιές από τους αγαπημένους μας, είναι μαθήματα αιωνίου ζωής. Είναι πολύτιμη ευκαιρία να καλλιεργούμε την κατανόησή μας, αφού και εμείς γρατσουνάμε τους άλλους, γεγονός το οποίο μας οδηγεί στην αυτογνωσία και το ταπεινό φρόνιμα.

Θωρακίζομαστε με την αγάπη. Τροφοδοτούμε την επιείκειά μας. Αυξάνουμε την υπομονή και την γλυκύτητα. Συνειδητοποιούμε πως οι γρατσουνιές δεν είναι σκοπός καταξιωμένης ζωής. Ένα σπουδαίο μάθημα να λιγοστεύουμε τα δικά μας αγκάθια.

Άλλωστε για τον Χριστιανό υπάρχει τρόπος θωράκισης! Η έντονη Μυστηριακή ζωή γίνεται αλεξίσφαιρο για να μην μπει μέσα μας το μικρόβιο της κακίας, της εκδικητικότητας, του θυμού, της γκρίνιας.

Η Χάρis του Θεού μας αλλάζει τις οπτικές!

Οι άλλοι έχουν τόσα αγκάθια, όσα μας χρειάζονται για την αγιότητά μας. Μήπως πρέπει να θυμόμαστε πως οι άλλοι είναι για μας η κόλαση, όταν δεν είμαστε γι' αυτούς ο παράδεισος;

Λοιπόν, τα θετικά από την συνοδοιπορία, είναι πολύ περισσότερα από τις γρατσουνιές, γι αυτό ας είμαστε δοξολογητικοί με τους συνοδοιπόρους, που ο Θεός έβαλε δίπλα στον καθένα μας!

Η ζωή είναι σχολείο μάθησης για την πορεία προς τον ουρανό! Κατανοούμε, μαθαίνουμε, σεβόμαστε νοσηλεύουμε και νοσηλευόμαστε, σκορπούμε ζεστασιά και καλωσύνη, για την αγάπη του διπλανού και για την δόξα του Θεού!

Για τον Κύριό μας, αξίζει να υποστούμε και κάποιες γρατσουνιές. Δεν νομίζετε;

Ελπιδοφόρος

Χαλάστρα 1912 ! Η απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης

Οκτώβριος του 1912. Οι Τούρκοι μετά την ήττα τους στην καθοριστική μάχη των Γιαννιτσών, κατέστρεψαν όλες τις γέφυρες του Αξιού ποταμού.

Μία ξύλινη, η οποία ήταν και μοναδική και δύο σιδηροδρομικές, ώστε να μην προλάβουν να μπουν πρώτοι οι Έλληνες στην Θεσσαλονίκη!

Οι κάτοικοι της Χαλάστρας, αφού συνειδητοποιήσαν πόσο σημαντική για την Ελληνική νίκη ήταν η ύπαρξη γέφυρας, έκαναν ότι μπορούσαν για να την ξαναφτιάξουν!

Υλικά δεν υπήρχαν από την μία πλευρά και από την άλλη ο χρόνος πίεζε πάρα πολύ!

Τι έκαναν; Ξήλωσαν από τα σπίτια τους τις πόρτες και τα παράθυρα, όπως επίσης γκρέμισαν τους φράχτες των σπιτιών τους και διέλυσαν τα έπιπλα τους!

Πολλοί από αυτούς, πρόσφεραν ακόμα και τις βάρκες τους για να κατασκευαστεί η βάση της γέφυρας, καθώς επίσης οποιοδήποτε αντικείμενο θα μπορούσε να βοηθήσει!

Μεγάλος ο κόπος και η ταλαιπωρία στις δύσκολες αυτές συνθήκες, αλλά η Πίστη στον Θεό και τον Άγιο Δημήτρη, ότι θα βοηθήσουν να πραγματοποιηθεί το ακατόρθωτο, μεγαλύτερη! Ήταν θεάρεστο το

έργο και ο Κύριός μας, μαζί με τον Άγιο, το σκέπαζε και έδινε δύναμη στους συντελεστές!

Ο παππούς Θεοχάρης Γράμπα, είχε στην Χαλάστρα αποθήκη ξυλείας, ακριβώς στο μέρος στο οποίο, είναι τώρα το εκκλησάκι του Αγίου Δημητρίου. Όλη του την ξυλεία, την έδωσε τότε για να γίνει η γέφυρα!

Οι Άγιοι δώδεκα Απόστολοι στα Κύμινια, αλλά και ο Άγιος Δημήτριος στην Χαλάστρα ανήκαν στην οικογένεια Γράμπα, πριν γίνουν μετόχια της Μονής Αγίου Κυπριανού και Ιουστίνης στη Φυλή Αττικής.

Με την βοήθεια του Θεού και του Αγίου Δημητρίου, πέτυχαν το ακατόρθωτο και γεφυρώθηκε ο ποταμός!

Η λευμβόζευκτη γέφυρα της Κουλακιάς (Χαλάστρας) ήταν έτοιμη!

Η διέλευση τμημάτων της έβδομης μεραρχίας, δύο ταγμάτων Ευζώνων καθώς και της ταξιαρχίας ιππικού, άρχισε με δυσκολίες!

Οι καιρικές συνθήκες, ήταν ιδιαίτερα δυσμενείς! Βροχή, ψύχος, ομίχλη τις πρωινές ώρες και πολλή λάσπη, που δυσκόλευαν ακόμα πιο πολύ το πέρασμα των ταλαιπωρημένων στρατιωτών.

Η έβδομη μεραρχία άρχισε να διαβαίνει το μεσημέ-

ρι τη γέφυρα της Χαλάστρας τμηματικά έως ότου έπεσε το σκοτάδι. Η προφυλακή στάθμευσε στο Τεκελί (Σίνδος).

Ο Αλέξανδρος Ζάννας, γιός του Θεσσαλονικιού γιατρού Ζάννα, που υπηρετούσε στο σώμα των Προσκόπων, έγραψε για την είσοδο του ελληνικού στρατού στο Τεκελί (Σίνδος):

«Επιτέλους, έφτασε η ώρα της πορείας προς την πόλη της Θεσσαλονίκης!»

«Περάσαμε τη γέφυρα της Κουλακιάς και τραβήξαμε ολοταχώς προς το Τεκελί, δέκα χιλιόμετρα περίπου από τη Θεσσαλονίκη, όπου συναντηθήκαμε πάλι με την έβδομη μεραρχία και την ταξιαρχία Κωνσταντινόπουλου. Στο Τεκελί, σημερινή Σίνδο, μείναμε τριανταέξι ώρες. Εκεί μας βρήκαν μερικοί νέοι από την Αθήνα φρεσκοξυρισμένοι, βγαλμένοι από το κουτί, γιατί δεν πρόφτασαν οι καπμένοι τις μονάδες τους και είχαν έλθει εκ των υστέρων να τις συναντήσουν στη Θεσσαλονίκη. Φιλοξενήσαμε το βράδυ μερικούς από αυτούς και όταν μπήκαμε ύστερα στη Θεσσαλονίκη, ακούγαμε τις διηγήσεις τους για τις μάχες του Σαρανταπόρου και των Γιαννιτσών...»

«Και 'λεγε ο Άι Δημήτρης, Δέσποτα και Κύρη μου, δος τους δύναμη να σώσουν την Θεσσαλονίκη μου...» στίχοι από ένα υπέροχο τραγούδι, το οποίο γράφτηκε για να εξιστορήσει όλον αυτόν τον αγώνα!

Χωρίς την θυσιαστική τόλμη, την αυταπάρνηση και τον αγώνα αυτών των ανθρώπων, η Θεσσαλονίκη δεν θα ήταν τώρα Ελληνική!!!...

Γιώργος

Έχω την αίσθηση ότι δίπλα μου υπάρχει ένας Άγγελος, ο δικός μου, προσωπικός Άγγελος. Οι άγιοι Άγγελοι παντού και πάντα, είναι δίπλα μας, προστάτες και βοηθοί μας σε όλα!

Η Σύναξη των Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ και πάντων των Ασωμάτων Δυνάμεων. Εορτάζουν στις 8 Νοεμβρίου.

Τα εννέα Αγγελικά τάγματα είναι: Χερουβείμ, Σεραφείμ. Θρόνοι, Εξουσίες, Κυριότητες, Δυνάμεις Αρχές, Αρχάγγελοι και Άγγελοι.

Τους Αρχιστράτηγους Μιχαήλ και Γαβριήλ τους αποκαλούμε και Ταξίάρχες. Επικεφαλής των αγγελικών Δυνάμεων είναι οι Αρχιστράτηγοι Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ.

Μια φορά λειτουργούσα και δε μπορούσα να κάνω Μεγάλη Είσοδο από αυτά που έβλεπα, περιγράφει ένας ευλαβής Ιερέας... Ο ψάλτης έλεγε και ξανάλεγε: «ως τον Βασιλέα των όλων υποδεξάμενοι», οπότε ξαφνικά νιώθω να με σπρώχνει κάποιος από τον ώμο και να με οδηγεί στην Αγία Πρόθεση.

Νόμισα ότι ήταν ο ψάλτης και είπα: «Ο ευλογημένος! Τόση ασέβεια! Μπήκε από την Ωραία Πύλη και με σπρώχνει! Γυρίζω και τι να δω! Μια τεράστια φτερούγα που την είχε περάσει ο Αρχάγγελος από τον ώμο μου και με οδηγούσε να κάνω τη Μεγάλη Είσοδο!

«Τι γίνεται στο ιερό την ώρα της Θ. Λειτουργίας! Στο Χερουβικό Άγγελοι ανεβοκατεβαίνουν, και συχνά αισθάνομαι τις φτερούγες τους ,να χτυπούν στους ώμους μου.....».

Μερικές φορές δε μπορώ ν' αντέξω και κάθομαι στην καρέκλα, Οι άλλοι Ιερείς νομίζουν ότι κάτι δεν πάει καλά με την υγεία μου, αλλά δεν ξέρουν τι βλέπω και τι ακούω. Τι φτερούγισμα, παιδί μου, οι Άγγελοι! Και μόλις ο Ιερέας πει το «Δι ευχών», φεύγουν οι Ουράνιες Δυνάμεις. Τότε μέσα στο ναό απλώνεται απόλυτη ησυχία!»

-Αχ, πάτερ μου, έλεγε σε κάποιον Μοναχό, αν βλέπατε τι γίνεται την ώρα του Χερουβικού, όταν ο Ιερέας διαβάζει την ευχή, θα φεύγατε όλοι. Άγγελοι ανεβαίνουν και κατεβαίνουν και συχνά αισθάνομαι τις φτερούγες τους να χτυπάνε στους ώμους μου!

Πολλές φορές αντίκριζε πάνω στην αγία Τράπεζα Αγγέλους και Αρχαγγέλους να κρατούν το Σώμα του Κυρίου!

Μια φορά κατά την Μεγάλη Είσοδο δεν μπορούσε να προχωρήσει λόγω του πλήθους των παρισταμένων αγίων Αγγέλων και με την χαρακτηριστική του ευγένεια απευθύνθηκε στον πλησιέστερο Άγιο Άγγελο τού οποίου τα φτερά αισθανόταν να τον αγγίζουν: «Με συγχωρείτε Άγιε Άγγελε. Μπορώ να περάσω;»

Αποκάλυψε κάποτε σ' ένα μοναχό, «Απόψε παιδί μου συλλειτουργούσα με αγίους και Αγγέ-

Οι Άγιοι Άγγελοι

λους σε θυσιαστήρια που δεν περιγράφονται.

Σαν πεθάνω, να πεις πως κάποιος Γέροντας συλλειτουργούσε κάθε νύχτα και ζούσε με την Αγία Τριάδα.»

Το 1961 ο Ιερέας, μαζί με τον Ηγούμενο, αποφάσισαν να χτίσουν ένα εκκλησάκι προς τιμήν των Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ. Ο Ηγούμενος διάλεξε τον τόπο και οριοθέτησε τη περιοχή.

Την ίδια νύχτα εμφανίζεται στον Ιερέα, ένας ψηλός Αξιωματικός με χρυσό σπαθί, ξανθός και ωραίος και του λέει:

–Είμαι ο Αρχάγγελος Μιχαήλ. Δεν επιθυμώ να χτιστεί ο ναός εκεί που σημαδέψατε, αλλά εδώ που θα σας δείξω.

Κι αμέσως έσκυψε και μετέφερε τα πασσαλίκια του Ηγουμένου σ' άλλη περιοχή, όπου τα βρήκε το πρωί ο Ιερέας.

Το παρεκκλήσι θα χτιζόταν με λάσπη και άχυρα, γιατί δεν υπήρχαν άλλα υλικά. Την άλλη νύχτα εμφανίζονται δύο Αξιωματικοί με χρυσά σπαθιά στον Ιερέα και του λένε:

–**Ε**ίμαστε οι Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ. Να πεις στον Γέροντά σου, ότι δεν επιθυμούμε να χτίσει το σπίτι μας με λάσπη και άχυρα, αλλά με άμμο, ασβέστη και ξύλα. Στη σκεπή να βάλετε κεραμίδια.

–**Α**υτά τα υλικά, δικαιολογήθηκε ο ευλαβής Ιερέας, δεν υπάρχουν εδώ ψηλά στο βουνό. Δρόμος καλός για να μεταφερθούν δεν υπάρχει και η φτώχεια είναι μεγάλη.

–**Μ**η στενοχωριέσαι, επέμειναν οι Αρχάγγελοι. Θα φροντίσουμε για όλα εμείς. Τη νύχτα θα βρέξει και το ρέμα θα κατεβάσει πολύ άμμο. Τα υπόλοιπα υλικά θα τα δωρίσουν ευσεβείς Χριστιανοί.

Πραγματικά, έγιναν όλα όπως τα είχαν πει οι Αρχάγγελοι!

Άγγελος

ΤΟ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΕΙΟ!

Καθόταν στο γραφείο της κουρασμένη και απογοητευμένη. Μπροστά της ήταν το βιβλίο της Άλγεβρας. Προσπαθούσε για τις ασκήσεις, αλλά δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Το μυαλό της ήταν αλλού, στον τσακωμό της με την μητέρα της στα λόγια που βγήκαν από τα χείλη της... Πόσες φορές είχε πάρει την απόφαση να τιθασεύσει το θηρίο του θυμού μέσα της... Πόσες φορές είχε πάρει την απόφαση να συγκρατείται και να μην αντιμιλά... «Τι θα γίνει με μένα, Θεέ μου; Είμαι αδιόρθωτη...» ψιθυρίζει και τα μάτια της βουρκώνουν.

Κάποια στιγμή το κινητό χτυπά. Το παίρνει στα χέρια της χωρίς διάθεση. Ήταν ένα μήνυμα από την κοινή ομάδα με φίλες από το Κατηχητικό, που αντάλλασαν όμορφα συνθήματα. Αρχίζει να διαβάζει, τα μάτια της ξεθολώνουν...

Προσευχόταν ένας Μοναχός:

«**Κύριε, σώσε με είτε θέλω, είτε δε θέλω. Εγώ σαν χωματένιος που είμαι, εύκολα πέφτω στην αμαρτία. Δεν είναι θαυμαστό, Θεέ μου, αν σώσεις τον δίκαιο και τον ενάρετο, γιατί αυτοί είναι**

άξιοι να γευτούν την αγάπη Σου. Σε μένα τον αμαρτωλό δείξε, Κύριε, το έλεός σου και την φιλανθρωπία Σου και σώσε με...»

Και σαν σκόνταφτε και έπεφτε πάλι σε σφάλμα ο Μοναχός, τα ίδια λόγια ξεχύνονταν από τα χείλη του. Ο Κύριος πλούσια σκόρπιζε την Χάρη Του στον νέο Μοναχό χαρίζοντας του ειρήνη, χαρά και ελπίδα.

Αυτή η ακατανίκητη ελπίδα του στον Θεό, εξόργισε κάποια φορά τον πονηρό που του είπε:

-Δεν ντρέπεσαι, άθλιε, με τα χάλια σου; Πώς τολμάς να προσεύχεσαι και με τα ακάθαρτα χείλη σου να αναφέρεις το όνομα του Θεού;

Μάθε μια για πάντα πως για σένα δεν υπάρχει σωτηρία.

Ο Μοναχός δε φοβήθηκε ούτε τα έχασε. Γενναία του αποκρίθηκε:

«Μάθε κι εσύ πως το δωμάτιο αυτό είναι σιδηρουργείο. Μια σφυριά δίνεις και μια σφυριά παίρνεις. Δεν θα πάψω να σε πολεμώ με την προσευχή και με την μετάνοια, ώσπου να βαρεθείς να με πολεμάς κι εσύ με την αμαρτία».

Μόλις το διάβασε, έκλεισε τα μάτια της και βυθίστηκε σε σιωπή. Στα βάθη της καρδιάς της γινόταν μια Ανάσταση. «Ήταν για μένα το μήνυμα αυτό. Ήταν για μένα... θα προσπαθήσω και πάλι! Θα παλέψω με το θηρίο του θυμού. Δεν θα εγκαταλείψω τον αγώνα!».

Άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε την Εικόνα του Χριστού που είχε πάνω από το κρεβάτι της και είπε: «Χριστέ μου, Σε ευχαριστώ πολύ, γιατί απόψε πήρα ένα σημαντικό μάθημα...! Βοήθησέ με στον αγώνα, να νικήσω μαζί Σου μέχρι τέλους!»

Άννα Σερ.

Η Αγάπη βρίσκει τρόπους!

Ένα κοριτσάκι γύρισε σπίτι του, από μια επίσκεψη στο σπίτι ενός γείτονα, που μόλις είχε πεθάνει με τραγικό τρόπο η οχτάχρονη κορούλα του.

- Τι πήγες να κάνεις;... Ρώτησε ο πατέρας της.
- Πήγα να παρηγορήσω την μητέρα της,... απάντησε η μικρή...
- Και πως μπόρεσες να το κάνεις, τόσο μικρή που είσαι;
- Έπεσα στην αγκαλιά της και έκλαψα μαζί της,... απάντησε η μικρή!

Η αγάπη βλέπει και παρατηρεί. Αφουγκράζεται και ακούει.

Αγαπώ σημαίνει συμμετέχω με όλο μου το είναι! Όποιος αγαπά ανακαλύπτει μέσα του αστείρευτες πηγές παρηγοριάς!

Είμαστε άγγελοι μονάχα με ένα φτερό. Μπορούμε να πετάξουμε μόνο αγκαλιασμένοι!

Άννα Σήμ.

ΜΗ ΓΚΡΙΝΙΑΖΕΤΕ!...

Κάποτε ένας φωτισμένος Μοναχός έλεγε...

Προσέξτε, μη γκρινιάζετε!...

Η γκρίνια κουράζει αυτούς που ζουν κοντά σας και δυσαρεστεί τον Θεό, αχαριστία.

Αρχίζετε την ημέρα σας με προσευχή και με χαμόγελο! Θυμηθείτε ότι αυτό έκαναν οι παλαιότεροι.

Στους καθρέπτες και στα προσόψιά τους γράφανε το

«Καλήμερα», το «Δόξα Σοι ο Θεός»

και το «Θα περάσει και αυτό!»

Ξέρανε να ζήσουνε!

Μήπως δεν είχανε και τότε βάσανα, αρρώστιες και φτώχεια; Κι όμως τα περνούσαν όλα με **ψυχική λεβεντιά!**

Ήταν φτωχοί, αλλά αξιοπρεπείς, άρχοντες.

Είχαν συνεχώς στο στόμα τους και στην καρδιά τους το «**Έχει ο Θεός...!**»

Γνώριζαν να προσεύχονται, να καρτερούν και να νικούν!

Ελέγαν!

«**Και να θέλω δεν μπορώ να στενοχωρηθώ.**

Όταν στενοχωριόμαστε είναι σαν να λέμε στον Θεό «**Δεν συμφωνώ. Δεν τα κάνεις καλά.**»

...Υστερα είναι κι αχαριστία...

Νίκος

Ένα χαμόγελο

Ένα χαμόγελο δεν στοιχίζει τίποτα κι όμως είναι πολύτιμο!

Κρατάει μόνο μια στιγμή, αλλά η ανάμνησή του μπορεί να είναι αιώνια.

Ένα χαμόγελο ανακουφίζει τον κουρασμένο, παρηγορεί τον λυπημένο και σκορπίζει την γαλήνη γύρω μας.

Κι όμως, δεν αγοράζεται, δεν δανείζεται, δεν κλέβεται, διότι έχει αξία μόνο όταν προσφέρεται!

Κι αν καμιά φορά συναντήσετε στη ζωή σας κάποιον, που δεν σας δίνει το χαμόγελο που αξίζετε, φανείτε γενναιόδωροι και δώστε του εσείς το δικό σας...!

Διότι, κανένας δεν είναι τόσο φτωχός που να μη μπορεί να δώσει ένα χαμόγελο και κανένας δεν είναι τόσο πλούσιος, που να μην έχει ανάγκη από ένα χαμόγελο.

Και πάντως, κανένας δεν έχει περισσότερη ανάγκη από ένα χαμόγελο, από αυτόν που δεν μπορεί να το δώσει στους άλλους...!

Χαμογελάτε! Το χαμόγελο είναι μεταδοτικό...!!!

οι Δράσεις μας

Από την εκδήλωση για την Ιεραποστολή μας, παράδοση της εικόνας του Αγίου Μωϋση του Αιδιόπα στον επίσκοπο Αμβρόσιο.

Απονομή βραβείων για τον Διαγωνισμό Έκθεσης!

Φτιάχνοντας κάρτες για τις μανούλες!

Επίσκεψη στον Όσιο Πατάτιο!

Η Νεανική μας συντροφιά και με άλλα μέλη της Μητροπόλεώς μας στο Πολιτιστικό πάρκο Κερατέας.

Από την συμμετοχή μας, σε μαθητικό συνέδριο.

Φτιάχνοντας ημερολόγια, τα οποία προσφέραμε στην Έκθεση Αγάπης, για τους αναγκασμένους αδερφούς μας!